

Sygn. akt I C 2244/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: prot. sąd. Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 marca 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko D. Z.

o zapłatę kwoty 2.936,53 zł

I. zasądza od pozwanej D. Z. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 2.830,93 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści złotych 93/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 2242,13 zł od dnia 21 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. ustala i przyznaje na rzecz kuratora ustanowionego dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej – adw. B. Ś. (1), wynagrodzenie w kwocie 738 zł, które należy wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda, wpisanej pod poz. (...)

IV. zasądza od pozwanej D. Z. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 775 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) S.A. we W. wniósł pozew przeciwko D. Z. o zapłatę kwoty 2936,53 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP od kwoty 2242,13 zł od dnia 21.04.2015r. do dnia zapłaty, z tytułu umowy pożyczki, której powód udzielił pozwanej w dniu 8.12.2010r.

Kurator ustanowiony dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, iż brak jest dowodu na to, że to pozwana zawarła umowę pożyczki oraz podnosząc zarzut przedawnienia co do odsetek i rat, których wymagalność powstała na trzy lata od złożenia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.12.2010r. pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A., poprzednikiem prawnym powoda, umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 5526,32 zł, na okres od 8.12.2010r. do 8.12.2014r. Pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach po 156,59 zł, płatnych do dnia 8 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od stycznia 2011r. Za okres opóźnienia w spłacie raty bank naliczał odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwana zaprzestała spłacać raty pożyczki począwszy od września 2013r.

Dowód:

umowa pożyczki, rozkład spłaty kredytu, Tabela opłat i prowizji, zestawienie wpłat (k-24-27).

W dniu 20.04.2015r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika wysokość zobowiązania pozwanej w kwocie 2242,13 zł (należność główna), w kwocie 556,40 zł (odsetki za okres od 8.12.2010r. do 20.04.2015r.), 138 zł (należne koszty, opłaty, prowizje).

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku (k-28-29)

Pismem z dnia 3.06.2014r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki, informując, że po upływie 30 dni cała należność z tytułu udzielonej pożyczki stanie się wymagalna, wskazując na wymagane należności na dzień 3.06.2014r. : 2242,13 zł, z tytułu kapitału, 296,14 zł z tytułu odsetek od kapitału, 75 zł, z tytułu kosztów, opłat i prowizji., łącznie 2613,27 zł.

Dowód:

wypowiedzenie umowy (k-30-31).

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści.

Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej (tj. powstania szkody, w postaci uszczerbku majątkowego, spowodowanej niewykonaniem lub nienależyte wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika, oraz istnienia związku przyczynowego), w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796). Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. Strona powodowa przedłożyła w niniejszej sprawie dowód, w postaci umowy pożyczki, podpisanej przez pozwaną, która zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 miesięcznych ratach po 156,59 zł, płatnych do dnia 8 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od stycznia 2011r. Za okres opóźnienia w spłacie raty bank naliczał odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia. Obowiązujący system prawny uwzględnia oczekiwania dłużnika i wychodzi naprzeciw jego oczekiwaniom, pomagając mu w uzyskaniu dowodów wykonania zobowiązania (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazała, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Pozwana zaprzestała spłacać raty pożyczki począwszy od września 2013r. Pozostało do spłaty 16 rat po 156,59 zł, co łącznie daje kwotę 2.505,44 zł. Wobec nienależytego wykonania zobowiązania, zgodnie z zawartą umową, pozwaną obciążały ponadto odsetki karne, wyliczone na kwotę 295,49 zł. Sposób obliczenia tych odsetek, przedstawiony w wyciągu z ksiąg banku (k-28-29) oraz ich wysokość nie były kwestionowane przez pozwaną. Ponadto pozwaną obciąża jeszcze obowiązek zapłaty kwoty 30 zł, tytułem opłat, zgodnie z Tabelą opłat i prowizji, stanowiącą załącznik nr 1 do umowy pożyczki, tj.: opłata za korespondencję

skierowaną do pozwanej, związaną z nieterminową spłatą pożyczki, w kwocie 15 zł (wypowiedzenie umowy, k-30) i opłata za wystawienie wyciągu z ksiąg banku, w kwocie 15 zł (k-28). W pozostałej części, żądanie zasądzenia z tytułu „opłat, kosztów i prowizji” pozostało gołosłowne. W piśmie procesowym z dnia 23.02.2016r. powód wprawdzie przedstawił co składa się na żadaną z tego tytułu kwotę 138 zł, jednakże twierdzenia te pozostały nieudowodnione – poza wypowiedzeniem umowy i wyciągiem z ksiąg banku, powód nie przedstawił żadnych innych dokumentów, o którym mowa w tym piśmie procesowym, a które miały uzasadniać żądanie zapłaty w części opłat i prowizji. Powództwo ponad zasądzoną kwotę podlegało oddaleniu – powód nie wyjaśnił sposobu obliczenia kwoty głównej – 2242,13 zł oraz odsetek skapitalizowanych za okres od dnia 8.12.2010r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku – w kwocie 556,40 zł, nie było więc możliwości zweryfikowania tych wartości. Niezależnie od tego, pozwana pozostaje w zwłoce z zapłatą 16 rat, z tytułu udzielonej pożyczki, ciąży na niej zobowiązanie zapłaty odsetek karnych oraz opłat, związanych z windykacją, co łącznie daje kwotę zasądzoną w wyroku, z dalszymi odsetkami umownymi (art. 471 kc w zw. z art. 481 §1 i 2 kc).

Zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia co do odsetek i rat, których wymagalność powstała na trzy lata od złożenia pozwu. Pozwana zalegała z zapłatą rat począwszy od września 2013r. – termin zapłaty każdej rat przypadał na 8 dzień każdego miesiąca. Zatem termin 3-letniego przedawnienia najwcześniejszej raty - z września 2013r., jeszcze nie nastąpił, tym bardziej, że w dniu 25.05.2015r. powód wniósł pozew do sądu, co skutecznie przerwało bieg terminu przedawnienia (art. 117 § 2 kc, art. 118 kc i art. 120 § 1 zd. 1 kc, art. 123 § 1 pkt 1 kc).

Wynagrodzenie należne kuratorowi, ustanowionemu dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu, w osobie adw. B. Ś. (2), ustalono w oparciu o przepisy § 2 ust. 3 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013, poz. 461 ze zm.) w zw. z art. 2 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 130(4) § 1 i 4 kpc w zw. z art. 143 kpc i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 kpc i art. 108¹ kpc.

Orzeczenie w pkt IV oparto na przepisach art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwana, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić powodowi, wchodzi: opłata sądowa od pozwu (37 zł), zaliczka na wynagrodzenie kuratora (738 zł).